ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Ναί, τὴν ἀκούω!

ΕΡΡΙΚΟΣ

Αἴ καλά! ἕτοιμος εἶμαι. Ὅταν
ξυπνήσω κάποιος θὰ μοῦ πῇ: Ἔλα μαζί μου.
Ἔπειτα τὸ φῶς σβεῖ. Ἐδῶ μέσα θὰ παγόσῃ,
ἕνας ποῦ βλέπει ὡς κι ὁ τυφλὸς πεθαίνει.
Ὡς τόσο σ' εἶδα—καί...

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Ἀποκοιμήσου,
δικός μου εἶσ' ὅταν ξυπνήσῃς.
Πόθε, μὲ τὴ δύναμί σου
νὰ τὸν γιάνω ἂς μὲ βοηθήσῃς.

(Κάνει σχήματα κοντὰ στὸ τζάκι, λέγουσα ταυτόχρονα).

Μαγεμένοι θησαυροὶ θέλουν νὰ βγοῦν
στὸ φῶς, στὰ βάθη δὲ φωτίζουν.
Ἄδικα οἱ δράκοντες φωτιὲς σκορπίζουν,
στὴ δυνατὴ τὴν τέχνη ὑποχωροῦν.
Μὰ ἐμεῖς ὑπηρετοῦμε μὲ χαρά μας
τὸν ἐλευθερωτή μας ἔχομ' ἄρχοντά μας!

(Μὲ χειρονομία πρὸς τὸν Ἐρρῖκον).

Ἕνο, δύο, τρία: Ξανανεώνεσαι
καὶ μὲ τὸ ξανανέωμα ἐλευθερώνεσαι.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Τί ἔπαθα; Ἀπὸ ποιὸν ὕπνο ξυπνάω;
Ἀπ' τἀνοιχτὸ παράθυρο ποιᾶς αὐγῆς ἥλιος
μπαίνει τὸ χέρι μου χρυσόντας; ὦ αὔρα
πρωϊνή! Αἴ, οὐρανέ, τὸ θέλημά σου ἂν εἶναι,
ἂν αὐτὴ ἡ δύναμι ποῦ μέσα μου σαλεύει,
ἂν αὐτὴ ἡ νέα ὁρμὴ τοῦ στήθους μου ἕνα νεῦμα,
ἕνα σημεῖο εἶναι τοῦ θελήματός σου—τότε
θέλω ἂν ποτέ μου ἀναστηθῶ τὰ βήματά μου
μιὰ φορὰ ἀκόμα στὴ ζωὴ νὰ τὰ γυρίσω,
μιὰ φορὰ ἀκόμα νὰ ποθήσω, νὰ πασχίσω,
νὰ ἐλπίσω, νὰ τολμήσω,—νὰ δημιουργήσω,
νὰ δημιουργήσω.

(Ἔρχεται ἡ Μάγδα).

Σὺ εἶσαι, Μάγδα;

ΜΑΓΔΑ

Ἐξύπνησε;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ναί, Μάγδα, εἶσαι σύ;

ΜΑΓΔΑ (ὁλόχαρη).

Πῶς εἶσαι;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καλά! — Ἄχ, καλά. Θὰ ζήσω. Αἰσθάνομαι: Θὰ [ζήσω.
Τὸ αἰσθάνομαι.

ΜΑΓΔΑ (ἔξαλλη).

Ζῆ, ζῆ—ὦ καλέ μου! Ἐρρῖκε! Ἐρρῖκε!

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

— Αὔριο βράδι θὰ γίνει στὴ σάλα τοῦ «Παρνασσοῦ» πανηγυρικὴ παράσταση μὲ τὸ «Μυστικὸ τῆς Ζωῆς».

— Ὁ φιλόσοφος συγγραφέας του θὰ παραστήσει μπροστὰ στὸν κόσμο μὲ ποιὸ τρόπο τὰ κατάφερε νὰ γίνει τόση κουβέντα στὸν τύπο γιὰ τὶς φιλοσοφικὲς ἀνοησίες του καὶ πῶς ξεμυάλισε τοὺς ἄμυαλους γιατρούς μας.

—Ἡ παράσταση θὰ πετύχει γιατὶ τὴν προστατεύουν οἱ κ.κ. Σημαντήρας, πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, Χατζηδάκης Πρύτ. στὸ Πανεπιστήμιο, Ἀργυρόπουλος πρόεδρος τοῦ Παρνασσοῦ, ὁ καθηγητὴς Κατσαρᾶς, ὁ Α. Ἀραβαντινός, ὁ Μιταυτσῆς, ὁ Δ. Γ. Ράλλης κι ὁ Πετρίδης ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ.

— Δὲν μποροῦσανε νὰ λείψουν ἀπὸ τέτια παράσταση οἱ ἐπισημότητες, γιὰ νὰ γίνει ἔτσι ἐπίσημο καὶ τὸ μασκάρεμα.

Ο ,ΝΟΥΜΑΣ'

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὀφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδερόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεῖα Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἑνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΣΟ

γιὰ τὸ συγγραφέα τοῦ «Μυστικοῦ τῆς ζωῆς» δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε πολλὰ λόγια· τὸν ξέρετε καὶ τὸν ξέρουμε· ξέρει κι ὁ ἴδιος ἀρκετὰ καλὰ τὸν ἑαυτό του καὶ θὰ γελάει κάτου ἀπὸ τὰ ἀγκιστρωμένα μουστάκια του γιὰ ὅσα γραφήκανε καὶ γράφουνται ἀκόμα στὶς φημερίδες γιὰ τὸ σοφὸ ἄτομό του καὶ τὸ σοφώτερο ἔ ρ γ ο του, μαθές. Ξέρετε καὶ τὶς φημερίδες μας· ξέρετε μὲ πόση λαφροκεφαλιὰ δημιουργοῦνε μεγάλους ἄντρες καὶ μὲ πόση τσαχπινιὰ σερβίρουν μπαγιάτικα φαγιὰ στὸ κοινό, ὅταν τοὺς λείπουν «ἐπίκαιρα», ποὺ τὰ λένε, θέματα νὰ γιομίσουν τὶς κολῶνες τους. Συγγραφέας λοιπὸν καὶ φημερίδες παραμερίζουνε στὸ ἀριστερό, ἀφοῦ καὶ γιὰ νὰ δυὸ σοβαρὴ κουβέντα δὲν μπορεῖ νὰ γίνει.

Μένουν τώρα στὴ σκηνὴ ἀπάνου οἱ ἐπιστήμονες, ὅσοι ἀδιάντροπα ρεκλαμάρανε μιὰ ἀνοησία—γιὰ νὰ μὴν τὴν ποῦμε «μπαγαποντιὰ»—ὅσοι ρεζιλέψανε δηλ. τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ τοὺς τίτλους τους γιὰ νὰ καθίσουνε στὸ σβέρκο τοῦ κοσμάκη ἕνα σαλτιμπάγκο ποὺ βγῆκε μέσα στὸν εἰκοστὸ αἰώνα νὰ φωνάξει πὼς λύνει γιατρικὰ ζητήματα δίχως νἆναι γιατρὸς καὶ βλέπει τί γίνεται στὸν πλανήτη Ἄρη δίχως νὰ ζυγώσει κανοκιάλι στὸ μάτι του.

Ἄ δὲν μπαίνανε στὴ μέση οἱ γιατροὶ —ὁ ἕνας καθηγητής, ὁ ἄλλος ὑφηγητής, ὁ τρίτος ε ἰ δ ι κ ὸ ς νευρολόγος, ὁ τέταρτος γ ε ν ι κ ὸ ς... τσαρλατανολόγος, ὁ πέμτος... δὲν ξέρουμε κ' ἐμεῖς τί, — τὸ Κουρούπειο φιλοσοφικὸ κατασκεύασμα θὰ περνοῦσε γιὰ συνηθισμένο δημοσιογραφικὸ ἀνάγνωσμα, ἕνα εἶδος «Μαρία Πενταγιώτισσα» ἢ «κατορθώματα Μουρούζη», κι ὁ κοσμάκης θὰ γελοῦσε μ' αὐτὸ ἢ θἄκλαιγε... τὴν πεντάρα ποὺ ἄδικα θἄδινε νἀγοράσει τὴ φημερίδα ποὺ θὰν τὸ δημοσίευε. Μά, βλέπετε, καταπιαστήκανε τὴ δουλιὰ οἱ γιατροὶ καὶ τὸ πρᾶμ' ἀλλάζει ὄψη· ἀπὸ ἀνούσιο ἀνάγνωσμα μεταμορφώνεται σὲ ἀδιάντροπη τσαρλατανιὰ τοῦ χειρότερου εἴδους, ἕνα εἶδος δόκανο ποὺ στήνεται στὸν κοσμάκη, ἀφοῦ ὅλ' οἱ ντοτόροι κλείσανε τὰ σ ο β α ρά τἄρθρα τους μὲ τὴ ρουκέτα πὼς πρέπει νὰ βρεθεῖ ἕνας ἠλίθιος Μαικήνας νὰ ποστηρίξει τὸν καινούριο αὐτὸ Ὁράτιο τῆς... δημοσιογραφίας νὰ τυπώσει τὸ ἔργο του... γιὰ νὰ δοξάσει τὴν πατρίδα!

Ξέρουμε γιατὶ μιλήσανε οἱ γιατροί. Μιλήσανε ἀπὸ ρ ε κ λ α μ ο μ α ν ί α κι ἀπὸ φ η μ ε ρ ι δ ο γ ρ α φ ο φ ο β ί α (δυὸ καινούριες ἐκδήλωσες τοῦ ἐκφυλισμοῦ ποὺ θὰ μᾶς τὶς περιγράψει δίχως ἄλλο καμιὰ μέρα ὁ φίλτατος νευρολόγος κ. Μιταυτσῆς) καὶ μιλήσανε ἔτσι μόνο καὶ μόνο γιατὶ ὁ συγγραφέας τοῦ «Μυστικοῦ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς ρεκλάμας» εἶναι δημοσιογράφος κ' ἔχει ἁπλωμένες τὶς ἀρίδες του σὲ πέντε ἕξη Ἀθηναΐκες φημερίδες. Ἂν ὁ συγγραφέας ἔκανε ἄλλη δουλιὰ—ἂν εἴτανε τσαγκάρης, νὰ ποῦμε—, πρῶτοι πρῶτοι οἱ γιατροὶ ποὺ τονὲ ρεκλαμάρανε θὰν τονὲ στέλνανε νὰ κάνει συντροφιὰ τοῦ καημένου τοῦ Δέρβου ποὺ ἀνακάλυψε τὸ μυστικὸ νὰ γιατρεύει τοὺς κάλους. Νὰ χαίρουνται καὶ νὰ μᾶς βγνωμονοῦνε οἱ ντοτόροι μας ποὺ τόσο ἁπαλὰ κρίνουμε τὸ βαριὸ φέρσιμό τους. Ἄ δὲν τὸ ρήχναμε σ' ἀρρώστεια τους ψυχική, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, μ' ὅλο μας τὸ δίκιο, πὼς συγγραφέας καὶ γιατροὶ ἔχουν κάνει κάπια μυστικὴ ἑταιρία μὲ σκοπὸ νἀνακαλύψουν τὸν ἠλίθιο Μαικήνα ποὺ θἀκριβοπληρώσει τὶς ἀδιάντροπες ρεκλάμες τους.

Ἄλλη ξήγηση δὲ χωρεῖ. Οὔτε ὁ κ. Δημητρακόκτλ. εἶναι τόσο μωρὸς νὰ πιστεύει ὅσα γράφει κι ὅσα τοῦ γράφουνε, οὔτε οἱ γιατροί μας τόσο ἀστοιχείωτοι νἀναγνωρίζουνε γιὰ συνάδερφό τους ἐκεῖνον ποὺκανε τὴν τρομερὴ ἀνατομικὴ ἀνακάλυψη πὼς ὁ «ὀμφαλὸς εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ στομάχου». Εἶναι τόσο ξυπνοὶ ὅλοι τους, καὶ γι' αὐτὸ θὰ βαλθήκανε νἀποκοντιάνουνε τὸν κόσμο.

Ο ΘΕΟΤΟΚΗΣ

μᾶς τὰ εἶπε παστρικὰ καὶ ξάστερα στὴ Βουλή· ἢ θἔχουμε στρατὸ ἢ δὲ θἔχουμε. Σήμερα βέβαια δὲν ἔχουμε. Μὰ γιὰ νἔχουμε ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια. πρέπει γιὰ μερικὰ χρόνια νὰ μὴν ἔχουμε αὐτὸ ποὖχουμε σήμερα καὶ τὸ λέμε στρατό.

Ἀληθινὰ καὶ τίμια λόγια—δὲν τὸ κρύβουμε, κι ἂς φωνάξανε οἱ ἀντιπολιτευόμενοι πὼς αὐτὸ ποὺ ζητάει ἡ Κυβέρνηση δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ «ἀφοπλισμὸς τοῦ Κράτους». Παραδέχουνται δηλ. οἱ ἀντιπολιτευόμενοι πὼς σήμερα εἶναι ὁπλισμένο τὸ Κράτος. Τὸ λένε μοναχά, μὰ δὲν πιστεύουμε καὶ νὰν τὸ παραδέχουνται. Εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ πάψουμε νὰ λέμε ὅ,τι δὲν πιστεύουμε, γιατὶ μὲ τὸ νὰ λέμε καὶ νὰ παραλέμε πὼς ἔχουμε στρατό, πάθαμε τὸ μασκαραλίκι τοῦ 97 καὶ δὲν ἀξίζει νὰ πάθουμε κι ἄλλο τέτιο ἀργότερα.

Τ' αὐγὰ βάφουνται μὲ μπογιὰ κι ὁ στρατὸς γίνεται μὲ παράδες. Νὰ παρακαλᾶμε μοναχά, ἄμα βρεθοῦν οἱ παράδες, νὰ βρεθοῦν κ' οἱ ἄθρῶποι ποὺ θἔχουν τὴ δύναμη καὶ τὴν ὄρεξη νὰ δουλέψουν τίμια καὶ νὰν τονὲ φτειάξουνε.

Αὐτὸ ταιριάζει νὰ πῇ κανεὶς ὕστερ' ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Θεοτόκη, καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΚΑΛΑ

κι ἅγια τὰ βρίσκουν ὅλοι τὰ καινούρια Κυβενητικὰ νομοσχέδια, ἀλλά. . .—βλέπετε αὐτὸς ὁ διάολος ὁ ἀλλὰ ἐμποδίζει πάντα νὰ γίνει τίποτα καλὸ στὸν τόπο μας—ἀλλά, ποὺ λέτε, «προσκρούουν εἰς τὰ ἴδια συμφέροντα πολλῶν βουλευτῶν».

Καταλάβατε τί τρέχει; Ὁ βουλευτὴς στέλνεται στὴ Βουλὴ νὰ κοιτάξει τὰ συφέροντά του, κι ὅταν τύχει τὰ συφέροντα τοῦ κ. βουλευτῆ νὰ μὴ συρω-